

Practical Law:**Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 4**

(1) After the deceased is buried, and the mourners returned to receive condolences, and all the people walk after them from the grave site to the place where the mourners stand, and the people make a row for them to receive condolences. If the people can begin to recite and finish even one verse of the *Shema* before they reach the row, they should begin. If not, they should not begin, but should console the mourners, and after they take leave of them, they should begin to recite [the *Shema*]. The people who stand in the inner row, who see the faces of the mourners, are exempt from saying the *Shema*. But the outer ones, since they do not see the mourners, are obligated to recite the *Shema* where they are standing. (2) If someone is exempt from reciting the *Shema* but wants to be strict with himself and recite it anyway, he may do so. However, this is true only if his mind is clear. But if the person who is exempt is disturbed, he is not permitted to recite the *Shema* until his mind becomes settled.

הלכה

הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ד'

א קברו את המת וחזרו האבלים לקבל תנחומים וכל העם הולכים אחריהם ממקום הקבר למקום שעומדים בו האבלים לעשות שורה לקבל תנחומין אם יכולין העם להתחיל ולגמור אפלו פסוק אחד קודם שיגיעו לשורה יתחילו ואם לאו לא יתחילו אלא ינחמו את האבלים ואחר שיפטר מהן יתחילו לקרות. בני אדם העומדים בשורה הפנימית שהן רואין פני האבלים פטורין מקריאת שמע והחיצונים הואיל ואינן רואין את האבלים חייבין בקריאת שמע במקומן: ב כל מי שהוא פטור מלקרות קריאת שמע אם רצה להחמיר על עצמו לקרות קורא. והוא שתהא דעתו פנויה עליו. אבל אם היה זה הפטור מלקרות מבוהל אינו רשאי לקרות עד שתתישב דעתו:

KI TISSA FOR WEDNESDAY**תשא ליום רביעי**

TORAH

תורה

כיוון בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמילוי וו דשם ב"ן לקנות בו הארת נפש משבת הבאה

כו ותרבי ביה ית משכן זמנא
וית ארונא דסהודא: כז וית
פתורא וית כל מנוהי וית
מנרתא וית מנחא וית מדבחא
דקטרת בוסמיא: כח וית
מדבח דעלתא וית כל מנוהי

כו ומשחת בו את-אהל מועד ואת ארון
העדת: כז ואת-השלחן ואת-כל-כליו
ואת-המנרה ואת-כליה ואת מזבח
הקטרת: כח ואת-מזבח העלה ואת-כל-

(26) And with it, you will anoint the Tent of Appointment, the Ark of Testimony, (27) The Table with all of its vessels, the *Menorah* with its vessels, the incense Altar, (28) The burnt-offering Altar with all of its vessels, and the Laver with its

RASHI

רש"י

(כו) ומשחת בו. כל המשיחות כמין כ"ף יונית חוץ
the anointments were to be made in the form
of a Greek כ [which is shaped like our letter כ in the Holy Language] except for the anointment

וַיִּתְּ כִּיֹּרָא וַיִּתְּ בְּסִיּוּיָהּ: כֵּט וּתְקַדֵּשׁ יְתֵהוּן וַיִּהְיוּ קֹדֶשׁ וַיִּהְיוּ קֹדְשִׁים כָּל דִּיקְרַב בְּהוֹן יִתְקַדֵּשׁ:

כֵּט וּתְקַדֵּשׁ יְתֵהוּן וַיִּהְיוּ קֹדֶשׁ וַיִּהְיוּ קֹדְשִׁים כָּל דִּיקְרַב בְּהוֹן יִתְקַדֵּשׁ:

base — (29) Thereby sanctifying them; and they will become holy of holies — anything that touches them will become holy.

RASHI

of kings, which is to be made in the form of a crown (Keritot 5b, see Rashi on 29:2,7 above). (29) וּקְדַשְׁתָּ אֹתָם — [literally, “And you will sanctify them.”] It is this very anointment that will sanctify them (see Rambam Hilchot Klei HaMikdash 1:12), thereby imbuing them with the status of “holy of holies.” And how does their holiness manifest itself? [As our verse continues,] “Anything that touches [them will become holy]” — [that is to say,] anything that is fit to be used in a holy vessel [as part of the Holy Service,

e.g., sacrificial blood in a basin used for that purpose or flour for a meal-offering in a vessel used for that purpose, etc.] — once it is placed into that particular vessel, it attains קְדוּשַׁת הַגּוֹף, intrinsic holy status [i.e., which cannot be removed or transferred (see below)]. This, to the extent that [the now sanctified item] becomes invalidated if it is taken out [of the prescribed holy area within which it must remain], or if it is left overnight [without the relevant service having been performed upon the Altar (see Siftei Chakhamim on verse 29:37 above)], or [if it comes into contact with a] טָבֹל יוֹם [i.e., someone who has become impure and must immerse in a mikvah; he must still wait for that day to fully elapse, in order to become pure, even after he has immersed]. Also, this [newly-sanctified item] cannot anymore be redeemed out of its state of holiness to attain a mundane status [because its holiness is intrinsic (קְדוּשַׁת הַגּוֹף)]. However, an item which is not fit to be used in holy vessels [as part of the Holy Service], does not become sanctified [by its being placed into it] (see Zevachim 87a). This is taught in an explicit Tannaic text, regarding the Altar, as follows (see Zevachim 83b): From Scripture's statement (Exodus 29:37), “[And the Altar will be holy of holies —] anything that touches the Altar will become holy,” I would understand [that this means “anything,”] whether it is fit [for Holy Service] or not fit; Scripture, therefore, immediately continues (in the succeeding verse), “[And this is what you will offer on the Altar: Two] lambs ...” — [which teaches us that] just as lambs are items that are fit [for Holy Service], so, too, [the Altar sanctifies only] something which is fit [for Holy Service] (Zevachim 83b). Now, every instance of the term מְשִׁיחָה (literally “anointment”) concerning the Sanctuary, priests and kings, is translated [by Onkelos] in terms of the expression רָבִי [i.e., denoting a rise in status]. This is because the

רש"י

מִשָּׁל מְלָכִים שֶׁהֵן כְּמִין נֹזֵר: (כֵּט) וּקְדַשְׁתָּ אֹתָם. מְשִׁיחָה זֶה מְקַדְּשֶׁתָּם לְהִיּוֹת קֹדֶשׁ קְדָשִׁים וְזֶה הֵיא קְדָשְׁתָּם כָּל הַנִּגְעַע וְגו' כָּל הָרֹאֵי לְכָלִי שְׂרַת מְשַׁנְכָנֵס לְתוֹכֹ קְדוּשַׁת הַגּוֹף לְהַפְסֵל בִּיּוֹצֵא וְלִינָה וְטָבֹל יוֹם וְאִינוּ נִפְדָּה לְצִאת לְחוּלִין אֲבָל דָּבָר שֶׁאִינוּ רֹאֵי לָהֶם אֵין מְקַדְּשֵׁן וְשִׁנְיָה הֵיא מְשִׁיחָה שְׁלֵמָה אֲצֵל מִזְבֵּחַ מִתּוֹךְ שְׁנֵאמַר כָּל הַנִּגְעַע בְּמִזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ שׁוֹמֵעַ אֲנִי בֵין רֹאֵי בֵין שֶׁאִינוּ רֹאֵי תִלְמוּד לֹאמַר כְּבָשִׁים זֶה כְּבָשִׁים רֹאֵיִים אֵף כָּל רֹאֵיִים. כָּל מְשִׁיחָת מְשַׁכֵּן וְכֹהֲנִים וּמְלָכִים מִתּוֹרָגֵם לְשׁוֹן רָבִי לְפִי שֶׁאֵין צוֹרֵךְ מְשִׁיחָתָן אֲלָא לְגַדְלָהּ כִּי

ל וְיִתְּ אֶהֱרֹן וְיִתְּ בְּנוֹהֵי תְּרַבִּי
 וְתִקְדָּשׁ יִתְּהוֹן לְשִׁמְשָׁא קְדָמִי:
 לא וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּמְלֹל
 לְמִימַר מִשַׁח רַבּוֹת קוֹדֵשׁא יְהִי
 דִּין קְדָמִי לְדָרִיכּוֹן:

ל וְאֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בְּנָיו תִּמְשַׁח וְקִדַּשְׁתָּ
 אֹתָם לְכַהֵן לִי: לא וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבַר
 לֵאמֹר שֶׁמֶן מִשַּׁח־תִּקְדָּשׁ יִהְיֶה זֶה לִּי
 לְדֹרֹתֵיכֶם:

(30) And [with it,] you will [also] anoint Aharon and his sons, thereby sanctifying them to serve Me. (31) And you will speak to the Children of Israel, saying: This will be the oil of holy anointment for Me, throughout your generations.

RASHI

רש"י

very purpose of their anointment is to facilitate a rise in their status. For thus has the King [of the Universe] instituted — that this signifies their inauguration into a higher status. Other anointments, however — for example, the anointment of [meal-offering]

כּוּן יִסַּד הַמֶּלֶךְ שֶׁזֶה חֲנוּךְ גְּדֻלָּתוֹ וְשֶׁאֵר מִשִּׁיחוֹת כְּמוֹ רִקְקִין מְשׁוּחִין וְרֵאשִׁית שְׁמָנִים יִמְשַׁחוּ לְשׁוֹן אֲרָמִית בְּדָן כְּלִשׁוֹן עֵבְרִית: (לא) לְדֹרֹתֵיכֶם. מִכָּאֵן לְמִדּוֹ רַבּוֹתֵינוּ לֹאמַר שֶׁכֵּלּוֹ קִים לְעֵתִיד לְבֵא: זֶה. בְּגִימְטְרִיא תְּרִיסַר לוּגִין הָיוּ:

wafers (see 29:2 above), and (Amos 6:6), “those who anoint themselves (יִמְשַׁחוּ) with the finest of oils” — have their Aramaic translation rendered [by Onkelos] the same as the Hebrew [namely מְשִׁיחָה, “anointment,” because those anointments do not signify a rise in status]. (31) [This will be the oil of holy anointment for Me,] throughout your generations — [meaning forever;] from here, our Rabbis learned to say that all of this [original] Anointment Oil [prepared by Moshe] will still be in existence in the time of the future [and will be used to anoint the King Mashiach (Ramban)] (Horiyot 11b). זֶה — [The fact that the twelve log (see Rashi on verse 24 above) of Anointment Oil will still exist in future times, is alluded to here by the word זֶה (“This will be ...”) which] has a numerical value [of 12,] corresponding to the twelve log [of Anointment Oil made by Moshe here] (ibid.)

PROPHETS I Kings 18

נביאים מלכים א פרק יח

לָהּ וַיִּלְכוּ הַמַּיִם סָבִיב לְמוֹזְבַּח וְגַם אֶת־הַתְּעֵלָה
 מְלֵא־מַיִם: לוּ וַיְהִי | בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגַּשׁ אֵלֵיהֶו
 הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְדוּהָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל
 לָהּ וַאֲזָלוּ מַיָּא סְחוֹר סְחוֹר
 לְמִדְּבַחָא וְאִף יָת מוֹזְקָתָא מְלֵי
 מַיָּא: לוּ וְהוּהוּ בְּמִסְק מִנְחָתָא
 וְקָרִיב אֵלֵיהֶו נְבִיא וַאֲמַר יי
 אֱלֹהֵיהּ דְאַבְרָהָם יִצְחָק

לָהּ וַיִּלְכוּ הַמַּיִם סָבִיב לְמוֹזְבַּח וְגַם אֶת־הַתְּעֵלָה
 מְלֵא־מַיִם: לוּ וַיְהִי | בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגַּשׁ אֵלֵיהֶו
 הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְדוּהָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל

(35) And the water ran around the altar; and he also filled the ditch with water. (36) And it came to pass at the time of the offering of the evening sacrifice, that the prophet Eliyahu came near, and said, Lord God of Avraham, Yitzchak, and

וַיִּשְׂרָאֵל יוֹמָא דִּין יִתְיַדַע אַרְי
 אַתְּ יי דְּשַׁכְּנַתְךָ שְׂרִיא
 בְּיִשְׂרָאֵל וְאַנָּא עֲבָדְךָ
 וּבִפְתָּגְמִךָ עֲבַדִּית יֵת כֹּל
 פְּתַגְמִיא הָאֵלִין: לו קָבַל
 צְלוֹתִי יי בְּאִשְׁתָּא קָבַל צְלוֹתִי
 יי בְּמִטְרָא וַיִּדְעוּן עֲמָא הַדִּין
 בְּמַעֲבָדְךָ לְהוֹן נִסָּא אַרְי אַתְּ יי
 אֱלֹהִים וְאַתְּ בְּרַחֲמֶיךָ יִתְהוֹן
 מִשְׁתָּאֵיל לְהוֹן בְּמִימְרֶךָ
 לְאַתְּבוֹתְהוֹן לְדַחֲלֶיךָ וְאַנוּן
 יִהְיֹו יֵת לְבַהוֹן פְּלִיג:
 לו וּנְפַלַת אִשְׁתָּא מִן קָדָם יי
 וְאַכְלַת יֵת עֵלְתָא וְיֵת אַעֲיָא
 וְיֵת אֲבַנְיָא וְיֵת עֶפְרָא וְיֵת מִיא

הַיּוֹם יוֹדַע כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ
 וּבְדַבְרֶיךָ (וּבְדַבְרֶךָ קָרִי) עָשִׂיתִי אֶת כָּל־הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה: לו עֲנֵנִי יְדוּה עֲנֵנִי וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי־אַתָּה
 יְדוּה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הִסַּבְתָּ אֶת־לִבָּם אַחֲרָנִית:
 לח וַתִּפֹּל אִשׁ־יְדוּה וַתֹּאכַל אֶת־הָעֵלֶה וְאֶת־הָעֵצִים
 וְאֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הָעֶפֶר וְאֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר־
 בַּתְּעֵלָה לַחֲכָה: לט וַיֵּרָא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם
 וַיֹּאמְרוּ יְדוּה הוּא הָאֱלֹהִים יְדוּה הוּא הָאֱלֹהִים:
 מ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִיו לָהֶם תִּפְשׁוּ | אֶת־נְבִיאֵי הַבַּעַל
 אִישׁ אֶל־יַמְלֹט מֵהֶם וַיִּתְּפְשׂוּם וַיּוֹרְדֵם אֱלֹהִיו
 אֶל־נַחַל קִישׁוֹן וַיִּשְׁחָטֵם שָׁם:

דְּבַמְזִיקְתָּא לַחֲכַת: לט וְחֻזוּ כֹל עֲמָא וּנְפְלוּ עַל אִפְּיָהוֹן וְאָמְרוּ יי הוּא אֱלֹהִים יי הוּא אֱלֹהִים: מ וְאָמַר
 אֱלֹהִיו לְהוֹן אוּחְדוּ יֵת נְבִיֵי בַעֲלָא גְבַר אֵל יִשְׁתִּיזִיב מִנְהוֹן וְאַחְדִּינֹן וְאַחְתִּינֹן אֱלֹהִיו לְנַחֲלָא דְקִישׁוֹן
 וּנְכַסִּינֹן תַּמָּן:

of Yisrael, let it be known this day that You are God in Israel, and that I am Your servant, and that I have done all these things by Your word. (37) Answer me, O Lord, answer me, that this people may know that You are the Lord God, and that You have turned their hearts back again. (38) And the fire of the Lord fell, consuming the burnt-offering and the woodpile, and the stones, and the dust, licking up the water that was in the ditch. (39) And when all the people saw it, they fell on their faces; and they said, The Lord, He is the God; the Lord, He is the God. (40) And Eliyahu said to them, Seize the prophets of baal; let not one of them escape. And they seized them; and Eliyahu brought them down to the brook Kishon, and slew them there.

RASHI

רש"י

(36) **I have done [all these things] by Your word** — *i.e., that I have sacrificed on a bamah during a time of a prohibition of sacrificing on bamot.* (37) **Answer me ... answer me** — *answer me by fire and answer me by rain.* **May know that You are the Lord** — *and when You send me to bring them tidings [in the future] they will believe in me. And that You have turned their hearts* — [*i.e. if You don't answer me*] *then it is You who have given them a place to turn away from following You, [although You were able to direct thier hearts towards You].*

(לו) וּבְדַבְרֶיךָ עָשִׂיתִי. שֶׁהִקְרַבְתִּי בְּכַמֵּה בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבְּמוֹת: (לז) עֲנֵנִי ה' עֲנֵנִי. עֲנֵנִי בְּאִשׁ עֲנֵנִי בְּמִטְרָא: וַיִּדְעוּ וְגו' כִּי אַתָּה ה'. וְכִשְׁתִּשְׁלַחְנִי לְבַשְׂרָם לְעַתִּיד יֵאָמְנוּ בִּי הִסַּבְתָּ אֶת לִבָּם. נִתַּת לָהֶם מְקוֹם לְסוּר מֵאַחֲרֶיךָ:

Writings Mishlei 19

כתובים משלי פרק יט

יא שְׂכֵלִיהָ דְבַר נְשָׂא נְגִידוֹת
 אֲרַחֶיהָ וְשִׁבְחוּרֶיהָ דִּנְעֹבֵר עַל
 חוֹבָא: יב נָהֵם הַיָּד אֲרִיא
 זַעֲפִיָּה דְמַלְכָּא וְהַיָּד טְלָא עַל
 עֶסְבָּא רְעוּתֶיהָ: יג בַּר סַכְלָא
 קָשִׁיָּה הוּא לְאֲבוּי הַיָּד קָרְסִי
 וְהַיָּד דְלִפְא דְדִלְף תַּגְרִי
 דְאִתְתָּא: יד בֵּיתָא וּמְזִלָּא
 וִירוּתָתָא הוּא דְאֲבָהֵן וּמִן
 אֱלֹהָא מִתְמַסְרָא אִתְתָּא
 פּוֹקֵדְנָא נָטַר נְפִשִׁיהָ וְדִמְשִׁיט

יֵא שְׂכֵל אָדָם הָאֲרִיף אִפּוֹ וְתִפְאָרְתּוֹ עֵבֵר עַל־
 פִּשְׁעֵ: יב נָהֵם כַּפְפִּיר זַעֲף מַלְךְ וּכְטֹל עַל־עֵשֶׂב
 רְצוֹנוֹ: יג הוֹת לְאֲבִיו בֶּן כֶּסֶל וְדִלְף טוֹרַד מְדִינִי
 אִשָּׁה: יד בֵּית וְהוֹן נִחַלַת אֲבוֹת וּמִידוֹהָ אִשָּׁה
 מִשְׁפָּלַת: טו עֲצָלָה תִפִּיל תַרְדֵּמָה וְנַפֵּשׁ רְמִיָּה
 תִרְעֵב: טז שֹׁמֵר מִצְוֹה שֹׁמֵר נַפְשׁוֹ בּוֹזֵה דְרַכּוּי יוֹמַת
 (קרי ימות):

לְגַבְרָא: טו עֲטוּלָתָא יִהְבָּא שְׁנַתָּא וְנַפְשָׁא רְמִיתָא תַכְפֵּן: טז דְנִטְר
 אֲרַחֶתִּיהָ יָמוֹת:

(11) The good sense of a man makes him slow to anger; and it is his glory to overlook a transgression. (12) The King's wrath is like the roaring of a lion; but His favor is like dew on the grass. (13) A foolish son is the calamity of his father; and the disputes of a wife are [as] a continuous drip. (14) House and riches are inherited from fathers; but an intelligent wife is from the Lord. (15) Laziness casts into a deep sleep; and the deceitful soul shall suffer hunger. (16) He who keeps the commandment keeps his soul; but he who despises his ways shall die.

RASHI

רש"י

(11) **Overlook a transgression** — *he overrules his retaliatory reaction.* (12) **The King's wrath** — *i.e., the Holy One Blessed is He.* (13) **הוֹת** — [*means*] **ruin.** **A continuous drip** — *as the [constant] drip of rain which leaks into the house disturbing and annoying the inhabitants of the house, so are the quarrels of a bad wife.* (15) **Laziness casts into a deep sleep** — *laziness causes one to sleep.* **Suffer hunger** — *ultimately he becomes poor.* (16) **Despises his ways** — [*the proper ways, i.e.,*] *he does not take heed to weigh them.*

(יא) עֵבֵר עַל פִּשְׁעֵ. שִׁיעֹבֵר עַל מְדוּתָיו: (יב) זַעֲף מַלְךְ. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: (יג) הוֹת. שְׁבוּרוֹן וְדִלְף טוֹרַד. דְלָף גְּשָׁמִים הַיּוֹרֵד בְּבֵית וּמְטָרִיחַ וְטוֹרַד לְאֲנָשֵׁי הַבַּיִת כִּף מְדִינִי מְרִיבָה שֶׁל אִשָּׁה רְעָה: (טו) עֲצָלָה תִפִּיל תַרְדֵּמָה. הַעֲצָלוֹת מְבִיא לְיָדֵי שִׁנְיָה: תִרְעֵב. סוּף שִׁיָּהָא עֲנִי: (טז) בּוֹזֵה דְרַכּוּי. שְׂאִינוּ נוֹשָׂא לְבוֹ לְשׁוֹקֵלָן:

Mishnah Bava Batra, chapter 1

משנה בבא בתרא פרק א

א הַשְׁתַּפִּין שְׂרָצוּ לְעִשׂוֹת מְחֻצָּה בְּחֻצְרָא, בּוֹנִין אֶת רַבְּנָא עוֹבְדֵיהָ מִבְּרִטְנֹרָא

א הַשְׁתַּפִּין שְׂרָצוּ לְעִשׂוֹת מְחֻצָּה. בְּחֻצְרָא שְׂאִין בַּהּ דִּין חֲלוּקָה מִיִּירֵי שְׂאִין בַּהּ כְּדִי אַרְבַּע אֲמוֹת לְכָל אֶחָד מִן

[small] courtyard [a courtyard which no one individual has the right to demand a partition — see further Mishnah 6)], they build the wall in the middle [each giving an equal portion of property upon which to build the partition]. In an area where it is customary to build of rough-edged stone, or finished stones, half-bricks [one and a half handbreadths] or whole bricks [three handbreadths], they use such materials, all according to the custom of the area [i.e., if the custom is to use other materials, they may

be used, provided they assure privacy]. If rough-edged stone is used, each gives three handbreadths [which allows a thickness of six handbreadths]. If finished stone is used, each gives two and a half handbreadths. If half-bricks are used, each gives two handbreadths [one and a half for each brick and each gives an extra half-handbreadth for the cement that connects the two]. If full bricks are used, each gives a handbreadth and a half. Therefore if the wall falls, [it is assumed that] the space [it occupied] and the stones belong to both. (2) And so, too, with a garden in a place where [there is no specific custom, it is considered as if] it is customary to fence off, and he [the unwilling partner] is compelled [to contribute with his share]. However, in a valley [of grain fields, where there is no specific custom, it is considered as if], in a place where it is usual not to fence off [the fields], and neither can be compelled to do so. If, however, one desires to make a fence, he retreats onto his own property and builds there [the other does not give any of his property], and he makes a sign on the outer side [of the wall facing his neighbor, by covering the top cubit with lime, indicating that he, alone, built this wall]. Therefore, if the wall falls, the space and the stones [are assumed to] belong

הכתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם: **ב** וכן בגנה, מקום שנהגו לגדר מחיבין אותו. אבל בבקעה, מקום שנהגו שלא לגדר אין מחיבין אותו, אלא אם רוצה כונס לתוך שלו ובונה, ועושה חזית מבחוץ. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים שלו.

רבנו עובדיה מברטנורא

השותפין. להכי קתני שרצו דמשמע דוקא שניהם רוצים. אבל אין אחד מהם יכול לכופ את חברו. דאילו בחצר שיש בו דין חלוקה. כל אחד יכול לכופ את חברו לחלוקה. והשתא אשמועינן דכיון שרצו לחלוק והחזיק כל אחד מהם ברוח המגיע לו כפי מה שנתפשרו: **בונים את הכותל באמצע**. שזה נותן מחלקו חצי מקום עובי הכותל וכן זה: **גויל**. אבנים שאינם משופות ומתוקנות: **גזית**. אבנים משופות ומגוררות במגרה: **כפיסין**. אריח שהוא חצי לבנה. והוא טפח ומחצה. והלבנה ג' טפחים: **הכל כמנהג המדינה**. הכל לאתווי אתרא דנהיגי לעשות מחיצה בלולבי גפנים וענפי עצים. שעושים כפי המנהג ובלבד שתהא המחיצה עבה שלא יוכל אחד מהם להביט בשל חבירו דהזיק ראייה שמייה הזיק. וגובה הכותל והמחיצה אין פחות מד' אמות: **זה נותן שלשה טפחים**. שכותל הגויל צריך טפח יותר מכותל הגזית בשביל ראשי האבנים שבולטות לחוץ שאינן חלקות: **ובכפיסין זה נותן טפחיים**. שעובי כותל הכפיסין טפח יותר מעובי כותל הלבנים לפי שמשים אריח מכאן ואריח מכאן. שהם ג' טפחים וטפח באמצע שנותן שם טיט לחברן. וכותל העשוי מלבנים נותן לבנה שלימה לעובי הכותל שהיא ג' טפחים ואין צריך טיט באמצע: **המקום והאבנים של שניהם**. הא קמ"ל דאף על גב דנפלו האבנים לרשותא דחד מיניהו. א"נ דקדים חד ופניהו לרשותיה מהו דתימא להוי אידך המוציא מחברו עליו הראיה. קמ"ל: **ב** וכן בגנה. הכי קאמר וכן בגנה סתם במקום שנהגו לגדור הוא. ומחייבי אותו שלקח מקום שם לגדור: **אבל בבקעה**. סתם הרי הוא כמקום שנהגו שלא לגדור. כונס בתוך שלו: **ועושה לו חזית**. סימן להיכיר שהכותל שלו. והסימן מפרש בגמרא שטח ראש הכותל אמה בסיד לצד חברו. ולא

to him. If, however, they both agree, they build the wall in the middle [both contributing property and stones] and make a sign on both sides. Therefore, if the wall falls, [it is assumed that] the place and the stones belong to both. (3) If a man has fields surrounding those of another on three sides and fences the first, second, and third, [resulting in the inner field now being fenced on three sides] the other is not obligated [to share in any of the cost, since the fourth side remains unfenced the owner of the inner field has no benefit. If, however, he fenced the fourth side as well, we do obligate him to participate, since he thereby benefits. However, he need not pay half the actual cost of the fence; rather, he pays half the cost of a cheaper fence of stalks]. Rabbi Yose says; If he fenced the fourth [side and the other didn't protest (see Maharsha, Baba Batra 4b, **חבירו את המקיף**)], we obligate him to pay [his share] for the whole [amount that was spent]. (4) If the joint wall of a courtyard collapsed, each of the neighbors [residing at either side of the fence] can be compelled by the other to [contribute to the cost of] rebuilding it to a height of four cubits [which is the minimum height assuring privacy]. [Each of them] is always presumed to have given his share [when the wall was originally built] until the other brings a proof that he has not paid [at that time]. Regarding the rebuilding [of a wall which was originally] higher than four cubits [which collapsed], neither can be compelled [to contribute towards the extra height]. If, however, [the one who has not contributed towards the extra height] builds another wall close to it [i.e., parallel to it, intending to lay a roof between the two walls], even though he has not yet placed the roof, we obligate him to pay [his share] for the whole [amount that the wall was raised, since it is obvious that he is pleased with the extended height], and [regarding the extra height] he is presumed not

אם עשו מדעת שניהן, בונין את הכתל באמצע, ועושין חזית מכאן ומכאן. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם: ג המקיף את חבירו משלש רוחותיו, וגדר את הראשונה ואת השנייה ואת השלישית, אין מחיבין אותו. רבי יוסי אומר, אם עמד וגדר את הרביעית, מגלגלין עליו את הכל: ד כתל חצר שנפל, מחיבין אותו לבנותו עד ארבע אמות. בחזקת שנתן, עד שיביא ראיה שלא נתן. מארבע אמות ולמעלה, אין מחיבין אותו. סמך לו כתל אחר, אף על פי שלא נתן עליו את התקרה, מגלגלין עליו

רבנו עובדיה מברטנורא

בצד שלו. שמה יטוח גם חבירו מן הצד שלו. ויאמר שהכותל של שניהם הוא. אבל כשטח לצד חבירו. ואינו טח לתוך שלו הוי סימן שהכותל שלו ואם יקלפנו חבירו. קלופה מידע ידיע: **ועושין חזי' מכאן ומכאן**. להודיע ששניהם עשו אותו: **ג אין מחיבין אותו**. דהא לא אהני לי' מידי שעדיין קרקע שלו פתוחה. אבל אם גדר את הרביעית. דהשתא ודאי אהני ליה. מחיבין אותו לשלם מחצה דמי קנים בוו. אבל לא חצי יציאותיו דאמר ליה לדידי סגי לי במחיצה של קנים ואי אפשרי ביציאה של גדר אבנים: **מגלגלין עליו את הכל**. מחצית יציאותיו כפי מה שגדר. והיינו דאיכא בין תנא קמא לר' יוסי והלכה כר' יוסי. ואין צריך לומר אם הנקף הוא שגדר רוח רביעית. דגלי דעתיה דניחא ליה במה שגדר חבירו שמגלגלין עליו את הכל ומשלם לחבירו חצי יציאותיו: **ד כותל חצר**. של שותפין: **עד ארבע אמות**. דבהכי סגי ליה להזיק ראייה: **בחזקת שנתן**. כשזה תובעו חצי היציאה. וזה אומר כבר נתתי חלקי נאמן. עד שיביא התובע עדים שתבעו ולא נתן דמשפט זה גלוי לכל שחובה עליו לסייעו ולא היה זה בונהו משלו אלא היה מביאו לבית דין: **סמך לו כותל אחר**. לאחר שבנה האחד למעלה מארבע אמות הרבה ולא רצה לסייעו בהגבהתו. סמך השני כותל אחר כנגד כותל זה כדי לסכך ולתת תקרה מכותל לכותל אף על פי שלא נתן עליו עדיין התקרה: **מגלגלין עליו את הכל**. דגלי דעת' דניחא ליה בהגבהה דהאיך: **בחזקת שלא נתן**. אם בא הראשון ותבעו לדין לאחר שסמך את כותלו לכותל ראשון. ואומר לו תן חלקך במה שהגבהתי אותו. וזה אומר נתתי חלקי. אינו נאמן אלא בעדים. שאין

to have contributed [his share], until he brings proof that he has contributed. (5) One [who is a resident of a courtyard] may be compelled [by the rest] to [contribute to] the building of a gatehouse [for a guard, to restrain people who are walking on the street from entering the courtyard, so that he can sit in shade] and a door for the courtyard [with which to close it at night]. Rabban Shimon ben Gamliel, however, says; Not all courtyards require a gatehouse [i.e., a courtyard far removed from a public thoroughfare has no need for a gatehouse; the *halachah* does not follow Rabban Shimon ben Gamliel]. One [who is a resident of a city] may be compelled to contribute to the building of a wall [surrounding the city], doors and a cross bar [to bolt the gates]. Rabban Shimon ben Gamliel says; Not all cities require a wall [i.e., a city far removed from an enemy has no need for a wall; the *halachah* does not follow Rabban Shimon ben Gamliel]. How long must a man reside in a city to be considered a resident of the city [and thereby be liable to participate in the aforementioned costs]? Twelve months. If, however, he buys a house there, he is immediately regarded as a resident of the city. (6) A courtyard is not divided [i.e., an individual does not have the right to demand a partition] unless there will be [after the division] at least four cubits for each of the parties [to unload their donkeys, besides an additional four cubits for household chores]. A [grain] field should not be divided unless there will be [space for] nine *kav* [of seed] for each [a *kav* of seed is one sixth of a *se'ah*. A *se'ah* will sow an area fifty cubits squared, hence, nine *kav* or one and a half *se'ah*, equal $(50 \times 50 = 2500 \times 1.5 =) 3750$ square cubits (Tiferet Yisrael)]. Rabbi Yehudah says; Unless there will be nine half-*kav* [space] for each [in Rabbi Yehudah's area, the land was twice as fertile]. A vegetable garden should not be divided unless there will be [an area of] half a *kav* for each [to plant in, an area of approximately 14.43 cubits squared].

בבנו עובדיה מברטנורא

משפט זה גלוי. ועד שחייבנוהו בית דין אינו עשוי ליתן: **ה' כופין אותו.** את בן החצר שאינו רוצה לסייע לבני החצר: **לבנות.** לחצר בית שער להיות שומר הפתח יושב שם בצל ומרחי' את בני ר"ר מלהציץ בחצר: **ודלת.** לשער החצר: **לא כל החצרות ראויות לבית שער.** חצר שאינה סמוכה לרשות הרבים אינה ראויה לבית שער. ואין הלכה כרשב"ג דאפילו שאינ' סמוכ' לרשות הרבים. זמנן דדחקי רבים ועיילו ואתו: **לא כל העיירות ראויות לחומה.** עיר שאינה סמוכה לגבול האויבים אינה צריכה לחומה. ואין הלכה כרשב"ג דאפילו אינה סמוכה לגבול האויבים צריכה לחומה. דזמנן דמקרי ואתו גייסות: **ויהא כאנשי העיר.** לשאת עמהם בעול: **שנים עשר חודש.** והאידינא דניידי נהוג עלמא שלשים יום: **ו אין חולקין את החצר.** אין אחד מן השותפין יכול לכופ את חברו לחלק החצר עד שיהא בו ארבע אמות לכל אחד מן השותפין חוץ מן הפתחים. שכל בית שבחצר צריך שיהיה לפני פתחו ד' אמות לפרק ונשאו מעל חמורו. וחוצ' מאותן ד' אמות צריך שיהיה בחצר ד' אמות אחרות לכל אחד מן השותפין לשאר תשמישים ואז יהיה בחצר דין חלוקה: **ר' יהודה אומר ט' חצאי קבין.** מר כי אתריה. ומר כי אתריה. ולא פליגי. באתריה דר"י היתה ערשה תבואה שדה בת ט' חצאי קבין כשדה בת ט' קבין באתרייהו דרבנן: **בית רובע.** מקום לזרוע בו רובע הקב.

את הכל. בחזקת שלא נתן, עד שיביא ראיה שנתן: **ה כופין אותו לבנות בית שער ודלת לחצר.** רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל החצרות ראויות לבית שער. כופין אותו לבנות לעיר חומה דלתים ובריית. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל העירות ראויות לחומה. כמה יהא בעיר ויהא כאנשי העיר. שנים עשר חדש. קנה בה בית דירה, הרי הוא כאנשי העיר מיד: **ו אין חולקין את החצר,** עד שיהא בה ארבע אמות לזה וארבע אמות לזה. ולא את השדה, עד שיהא בה תשעה קבין לזה ותשעה קבין לזה. רבי יהודה אומר, עד שיהא בה תשעת חצאי קבין לזה ותשעת חצאי קבין לזה. ולא את הגנה, עד שיהא בה

Rabbi Akiva, however, says; An [area not less than a] quarter *kav* [to plant in]. A mansion, a palace, a dovecote, a garment, a bathhouse, an olive press [owned jointly by partners] should not be divided unless enough will be left for each. [And what is enough?] The general principle is, that if, after the division, each part retains its name, it may be divided, but, if not, it should not be divided.

When [does this rule apply]? When both owners do not agree [to divide]. But if both agree, they can divide even if less than the aforementioned quantities [remain]. Sacred scrolls, however, may not be divided even if both agree [as cutting them are disgraceful].

רבנו עובדיה מברטנורא

ופסק הל' אין דין חלוקה בקרקעות העומדות לחרישה ולזריעה. אלא אם כן ישאר לכל אחד מן השותפים קרקע כדי עבודת יום אחד בחרישה (או בזריעה). וכיוצא בהן: מורן וטרקלין. מיני פלטיץ הן: כרי לזה וכרי לזה. כדמפרש ואזיל שלאחר שיחלוקו ויטול כל אחד חלקו. יהיה בחלק כל אחד מהם מקום ראוי שיקרא טרקלין או מורן. שישאר בקצתו. השם שהיה בכחו: בזמן שאין שניהם רוצין. אין יכול האחד לכופו את חברו לחלוק על כרחו. אבל יכול לכופו לענין גוד או אגוד. כל' קנה חלקי. או מכור לי חלקך במה שהוא שוה: וכתבי הקודש. תורה. נביאים. וכתובים: לא יחלוקו. ודוקא כשהם בכרך אחד. אבל בכרכים הרבה. כל ספר בפני עצמו. אם רצו חולקים:

Gemara Bava Batra, 9b

Rabbi Elazar said; A man who gives charity in secret is greater than Moshe our Teacher, for regarding Moshe it is written; "For I stood in fear of the wrath and the fury," (Deuteronomy 9:19) and regarding one who gives charity [secretly] it is written; "A gift in secret subdues anger." (Proverbs 21:14) In this he [Rabbi Elazar] differs from Rabbi Yitzchak, for Rabbi Yitzchak said that it subdues "anger" but not "wrath," since the verse continues, "And a present in the bosom fierce wrath" [which we can interpret to mean], though a present is placed in the bosom, yet the wrath is still fierce. According to others, Rabbi Yitzchak said; A judge who takes a bribe brings fierce wrath on the world. Rabbi Yitzchak also said: He who gives a *perutah* [a small coin] to a poor man obtains six blessings, and he who speaks to him words of comfort obtains eleven blessings. "He who gives a *perutah* to a poor man obtains six blessings" — as it is written, "Is it not to share your bread with the hungry and bring the poor

חצי קב לזה וחצי קב לזה. רבי עקיבא אומר, בית רבע. ולא את הטרקלין, ולא את המורן, ולא את השוקף, ולא את השלית, ולא את המרחץ, ולא את בית הבד, עד שיהא בהן כדי לזה וכדי לזה. זה הכלל, כל שיחלק ושמו עליו, חולקין. ואם לא, אין חולקין. אימתי, בזמן שאין שניהם רוצים. אבל בזמן ששניהם רוצים, אפלו בפחות מכאן, יחלוקו. וכתבי הקודש, אף על פי ששניהם רוצים, לא יחלוקו:

גמרא בבא בתרא דף ט:

אמר רבי אלעזר גדול העושה צדקה בסתר יותר ממשע רבינו דאלו במשע רבינו כתיב (דברים ט') כי יגרתני מפני האף והתמה. ואלו בעושה צדקה כתיב (משלי כ"א) מתן בסתר יכפה אף ושחד בחק תמה ענה. ופליגא דרבי יצחק דאמר רבי יצחק אף כופה תמה אינו כופה שנאמר ושחד בחיק תמה ענה אף על פי ששחד בחיק תמה ענה. איכא דאמרי אמר רבי יצחק כל דין שנוטל שחד מביא תמה ענה לעולם. ואמר רבי יצחק כל הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות והמפיסו בדברים מתברך באחת עשרה ברכות. הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות דכתיב (ישעי נ"ח) הלא פרוס וגו' ועניים מרודים תביא

to your house etc., when you see the naked etc., [and the verses continue “Then (1) shall your light break forth like the morning, and (2) your health shall spring forth speedily; and (3) your righteousness shall go before you; (4) the glory of the Lord shall be your rear guard. (5) Then shall you call, and the Lord shall answer; you shall cry, and he shall say, (6) Here I am.”] (Isaiah 58:7-12) “He who speaks to him words of comfort obtains eleven blessings,” as it is written; If you draw out your soul to the hungry and satisfy the afflicted soul, then (1) shall your light rise in the darkness and (2) your obscurity be as the noonday,” and (3) the Lord shall guide you continually and (4) satisfy your soul in drought [and (5) make your bones strong; and (6) you shall be like a watered garden, and (7) like a spring of water, whose waters fail not]. (8) And those who shall be of you shall rebuild the old ruins; you (9) shall raise up

the foundations of many generations; [and (10) you shall be called, The repairer of the breach, (11) The restorer of paths to dwell in]. Rabbi Yitzchak further said: What is the meaning of the verse, “He who chases after [צדקה] righteousness and kindness finds life, righteousness and honor?” (Proverbs 21:21) Because a man has chased after righteousness, shall he find righteousness? [i.e., Because he gave charity shall his reward be that he receive charity?] — The purpose of the verse, however, is to teach us that if a man is anxious to give charity, the Holy One, Blessed is He, furnishes him with money so that he may give charity. Rabbi Nachman bar Yitzchak says: The Holy One, Blessed is He, sends him men who are fitting recipients of charity, so that he may be rewarded for assisting them. Excluding what? — [Excluding] those mentioned in the exposition of Rabbah, when he said: What is the meaning of the verse, “Let them be made to stumble before You; in the time of Your anger deal thou with them.”? Yiremiah said to the Holy One, Blessed is He: Sovereign of the Universe, even at the time when they conquer their evil inclination and seek to do charity before You, cause them to stumble through men who are not fitting recipients, so that they should receive no reward for assisting them. Rabbi Yehoshua the son of Levi said: He who does charity habitually will have sons who are wise, wealthy, and versed in the Aggadah. “Wise” as it is written [in the verse quoted above (Proverbs 21:21)], Finds life, [meaning wisdom as is written; “Whoever finds me (wisdom) finds life” (Proverbs 8:35);] “wealthy” as it is written,

בית וגו' כי תראה ערם וגו' והמפייסו בדברים מתברך באחת עשרה ברכות שנאמר (שם) ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע וזרח בחשך אורך ואפלתך כצהרים ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו' וננו ממך חרבות עולם מוסרי דור ודור תקומם וגו' ואמר רבי יצחק מאי דכתיב (משלי כ"א) רוף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד משום דרודף צדקה ימצא צדקה אלא לומר לך כל הרודף אחר צדקה הקדוש ברוך הוא ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה. רב נחמן בר יצחק אמר הקדוש ברוך הוא ממציא לו בני אדם מהווגנים לעשות להם צדקה כדי לקבל עליהם שכרו לאפוקי מאי לאפוקי מדדרש רבה דדרש רבה מאי דכתיב (ירמי' י"ח) ויהיו מקשלים לפניך בעת אפך עשה בהם אמר ירמיה לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם בשעה שכופין את יצרן ומבקשים לעשות צדקה לפניך הקשלים בבני אדם שאינם מהווגנים כדי שלא יקבלו עליהם שכר רבי יהושע בן לוי אמר כל הרגיל לעשות צדקה זוכה והויין לו בנים בעלי חכמה בעלי עושר בעלי הגדה. בעלי חכמה דכתיב ימצא חיים. בעלי עושר דכתיב

[He shall find צדקה] righteousness [i.e., the wherewithal to give charity]; “versed in the Aggadah” as it is written; And [he shall find]

צדקה. בעלי הגדה דכתיב וכבוד. כתיב הכא וכבוד וכתיב התם (משלי ג') כבוד חכמים ינחלו:

honor: and it is written elsewhere, “The wise shall inherit honor.” (Proverbs 3:35)

זוהר תשא דף קפ"ח ע"ב

בגוונא דא עד לא האבו ישראל. בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתעבר מנייהו וזהמא דהאי הוויא דהא כדון ביטול יצר הרע הוה מעלמא ודחו ליה מנייהו וכדון אתאחידו באילנא דחיי וסליקו לעילא ולא נחתו לתתא. כדון הו ודעין והווי חמאן אספקלריין עלאין ואתנהרין עינייהו וחדאן למגדע ולמשמע. וכדון חגר לון קדשא בריד הוא חגירין דאתוון דשמא קדישא דלא יכיל לשלמא עליהו ביהאי חוייא ולא סאב לון כדבךדמיתא. כיון דחמו בעגלא אתעברו מנייהו כל אינון דרגין ונהורין עלאין ואתעבר מנייהו חגירו מזוינין דאתעטרו משמא קדישא עלאה. ואמשיכו עלייהו הוויא בישא כמלקדמין ונרימו מותא לכל עלמא ולבתר מה כתיב וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו. תא חזי מה כתיב בקדמיתא. (שמות י"ד) וירא ישראל את היד הגדולה וכלהו חמאן וחרין עלאין ואתנהרין באספקלרייא דנהרא דכתיב (שם כ) וכל העם ראים את הקולות. ועל ימא הווי חמאן ולא דחלין דכתיב זה אלי ואנוהו לבתר דחמו פני הסרסור לא הווי יכלי למחמי מה כתיב וייראו מגשת אליו. ותא חזי מה כתיב בהו. ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר הרב. דאתעברו מנייהו אינון מזוינין דאתחברו בהו כטורא דסיני בגין דלא ישלום בהו הוויא בישא. כיון דאתעבר מנייהו מה כתיב ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר מאי האי קרא לגבי האי. אלא כיון דידע משה דאתעברו מנייהו דישראל אינון וינין עלאין אמר הא ודיא מכאן ולהלאה חוייא בישא ייתי לדיירא בינייהו ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב. מיד. ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה בגין דחמא משה דהא כדון ישלום חוייא בישא מה דלא הוה מקדמת דנא:

Yosef le-Chok

Ethical Teaching:

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

Covetousness is the father of defilement, for it leads to hatred and jealousy and to theft, false oaths, and murder. It is the subject of the tenth of the Ten Commandments, equal to all of them. For a person's eye is not sated with wealth, like the eye of a snake, regarding which it says; (Isaiah 65:25) “A snake's bread is dust.” [I.e., even though everything tastes to him as dust, he still eats other things just to take away from others.] And it is written; (Proverbs 28:22) “An evil-eyed person runs after wealth.” Our Rabbis, of blessed memory, said; (Avot 4:28) Desire removes a

יוסף לחוק

מוסר

מוסר שערי קדושה ח"ב שער ד'

החמדה אב השמאה כי היא מביאה לשנאה וקנאה ומביאה לידי גל ושבועת שקר ולידי רציחה והיא העשירית שבשערות הדברות שקולה בכלן כי עינו לא תשבע עושר בעין הנחש שנאמר בו (ישעיה ס"ה) ונחש עפר לחמו וכתיב (משלי כ"ח) נבהל להון איש רע עין וגו' ואמרו רבותינו זכרונם לברכה התאוה מוציאה

person from the world. This is because it removes him from occupying his time with Torah and from fulfilling its commandments. The covetous person denies God's providence over the world and does not believe that this is the cause of everything. As our Rabbis, of blessed memory, said; (Sota 48b) Whoever has bread in his basket and says; What will I eat tomorrow? Is a person of little faith. Regarding him it is written; (Zechariah 4:10), "For who robbed the day? Smallness." [I.e.,] What causes the righteous to diminish their table in the World to Come? Their smallness of faith. But there is no virtue like trust in God, as it is written; (Psalms 2:12) "Fortunate are all who take refuge in Him." For such a person believes that the world has a God who is all-powerful and all-provident. And it is written; (Jeremiah 17:7) "Blessed is the person who trusts in God, and whose trust

God is." He is assured that his food will not be lacking, as Scripture says; (Psalms 55:23) "Cast your burden on God and He will sustain you." But this is only on condition that he does so sincerely and with all his heart, without any wavering, and also on condition that, trusting in God, he occupies himself with Torah and commandments with all his heart, with no doubts at all.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 1

(1) It is a positive commandment to pray every day, as it says; (Exodus 23:25) "Serve the Lord, your God." From the oral tradition we know that service refers to prayer, as it says; (Deuteronomy 11:13) "And to serve Him with all your heart." The Sages said; (Ta'anit 2a) Which service is in the heart? Prayer. However, the number of prayers is not decreed by Torah law, nor is the text of the prayer. And prayer has no set time

decreed by Torah law. (2) For this reason, women and slaves are obligated to pray, because it is a positive commandment that is not caused by time. What this commandment requires is

את האדם מן העולם פי מטרידו מעסק התורה ומקיום מצותיו והוא כופר בהשגחה ואינו מאמין שהכל על ידי השגחתו יתברך וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר הרי זה מקטני אמנה ועליו נאמר (וכריה ד') פי מי בז ליום קטנות מי גרם לצדיקים שיתבזבו שלחנם לעתיד לבא קטנות אמנה שהיתה בהם. אבל הבטחון אין מעלה כמות וכמו שכתוב אשרי כל חוסי בו פי מאמין שיש בעולם אלוה שישכול ומשגיח וכתוב (ירמיה י"ז) ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו ומבטח הוא שלא יחסרו מזונותיו כמו שאמר הכתוב (תהלים נ"ח) השלף על ה' יחבק והוא יכלכלה ובתנאי שיהיה באמת ובכל לבו בלי שום פקפוק. ועוד כי בהיותו בוטח ויעסוק בתורה ומצות בכל לבו בלי הרהור כלל:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק א'

א מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר (שמות כ"ג) ועבדתם את ה' אלהיכם מפני השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר (דברים י"א) ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה ואין מנין התפלות מן התורה ואין משנה התפלה הזאת מן התורה. ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה: ב ולפיכך נשים ועבדין חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא

the following: That a person entreat and pray every day by recounting the praise of the Holy One, Blessed is He; asking for the things he needs in the form of requests and entreaties; and then giving praise and thanks to God for the good that He has bestowed upon him — each person according to his ability. (3) [In the past] if a person were accustomed to expressing himself, he would pray more entreaties and requests; if he were a poor speaker, he would pray according to his ability and at any time he wished to. So, too, the amount of prayers would be according to his ability. Some people would pray once a day, and some many times. But everyone, wherever they were, would pray facing the Holy Temple. This was always the way from the time of Moshe our Teacher until the time of Ezra.

חַיִּיב מִצְוָה זֶה כִּף הוּא שְׂיֵהָ אָדָם מִתְחַנֵּן וּמִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם וּמְגִיד שְׁבַחֹו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאַחַר כֵּף שׂוֹאֵל צְרָכָיו שֶׁהוּא צָרִיךְ לָהֶם בְּבִקְשָׁה וּבִתְחִנָּה וְאַחַר כֵּף נוֹתֵן שְׁבַח וְהוֹדִיָּה לַה' עַל הַטּוֹבָה שֶׁשִּׁפְּעָה לוֹ כֹּל אֶחָד לְפִי כוּחוֹ: ג אִם הָיָה רְגִיל מְרַבֵּה בִּתְחִנָּה וּבִקְשָׁה וְאִם הָיָה עֵרֵל שְׁפָתַיִם מְדַבֵּר כְּפִי יִכְלָתוֹ וּבְכָל עֵת שְׂרִיצָה וְכֵן מִנֵּיִן הַתְּפִלוֹת כֹּל אֶחָד כְּפִי יִכְלָתוֹ יֵשׁ מִתְפַּלֵּל פְּעַם אַחַת בְּיוֹם וְיֵשׁ מִתְפַּלֵּל פְּעַמִּים הַרְבֵּה. וְהַכֵּל יֵהִי מִתְפַּלְּלִין נוֹכַח הַמִּקְדָּשׁ בְּכָל מְקוֹם שְׂיֵהִיָּה וְכֵן הָיָה הַדְּבָר תְּמִיד מִמֹּשֶׁה רַבֵּינוּ וְעַד עֲזָרָא:

KI TISSA FOR THURSDAY

TORAH

תשא ליום חמישי

תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילויי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

לֵב עַל בְּסָרָא דְאַנְשָׂא לָא יִתְנַסֵּף וּבִדְמוּתֵיהָ לָא תַעֲבֹדוּן

לֵב עַל-בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִיָסֵף וּבְמִתְכַנְתּוֹ לֹא

(32) It must not be poured upon the flesh of any [unauthorized] man. Do not

RASHI

(32) לֹא יִיָסֵף — [With one ך, this word would have been in the simple active conjugation, meaning “will pour.” However, here,] it is written with two letters ך, thus signifying the passive conjugation, i.e., “must not be poured,” similar to [the word יִיטב, literally “it will be good,” in the verse] (Deuteronomy

5:16), ולמען ייטב לך, **It must not be poured upon the flesh of any [unauthorized] man** — i.e., from any of this particular [original] oil [made by Moshe; and although one must not make a blend the same as this one, nevertheless, if someone did, no transgression is violated if he poured it on himself (see next Rashi)]. **Do not make one like it, with the same formula** — [The double expression here teaches us:] Do not make one like it with the same quantity of its spices, i.e., with the same weight of each of its spices [and] in proportion to one hin of oil. But if someone [mixed the same weights of spices (Siftei Chakhamim), but nevertheless his particular recipe] had in it less or more spices in proportion to one hin of oil, then it is permissible. And even if someone

רש"י

(לב) לֹא יִיָסֵף. בְּשֵׁנֵי יוֹדִי"ן לְשׁוֹן לֹא יִפְעַל כְּמוֹ וּלְמַעַן יִיטב לָךְ: עַל בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִיָסֵף. מִן הַשְּׂמֶן הַזֶּה עֲצָמוֹ: וּבְמִתְכַנְתּוֹ לֹא תַעֲשׂוּ כְמוֹהוּ. בְּסֻכּוֹם סְמָמְנִיו לֹא תַעֲשׂוּ אַחַר כְּמוֹהוּ בְּמִשְׁקַל סְמָמְנִין הִלְלוּ לְפִי מִדַּת הַיָּין שְׂמֶן אֲבָל אִם פָּחַת או רְבָה סְמָמְנִין לְפִי מִדַּת הַיָּין